

Sygn. akt V CSK 670/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku T. G.

przy uczestnictwie M. L., X. L., J. G.

i Y. L.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników M. L. ,X.L.  
i J.G. kwoty po 300 (trzysta) zł, łącznie na rzecz tych uczestników  
900 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego co do przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu wynikającego z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem tego stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nie publ.).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia art. 234 k.p.c. „w konsekwencji naruszenia przez Sąd meritum przepisów dotyczących domniemań prawnych”. Skarżący stwierdził, że kwestionuje stanowisko Sądu, który odmówił cechy posiadania samoistnego jego władaniu nieruchomością w okresie od 1982 r. do 1987 r. i stwierdził, że problem, którego jednak bliżej nie zidentyfikował, budzi poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, do których odniósł się szczegółowo w uzasadnieniu skargi.

Tak skonstruowany wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymagań stawianych temu środkowi zaskarżenia. Skarżący w skardze kasacyjnej formalnie wyodrębnił wywód objaśniający przyczyny mające decydować o jej przyjęciu do rozpoznania, jednakże uzasadnienia argumentów mających za tym przemawiać polecił Sądowi Najwyższemu poszukiwać w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Spełnieniem wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających takie rozstrzygnięcie, istotnych tylko w ocenie skarżącego. Uzasadnienie omawianego wniosku, ze względu na jego związek z przedsądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Nie może się ono jednak ograniczać jedynie do powtórzenia ich treści, z pominięciem odpowiedniego wywodu jurydycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Trzeba też zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wtedy, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczególności czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście

nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego postanowienia nie usprawiedliwia tezy, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z przyczyn, na które powołuje się wnioskodawca, czy innych. O wyniku postępowania w sprawie zadecydowało bowiem ustalenie faktyczne, którym Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), że w okresie między 1982 a 1987 r. skarżący był posiadaczem zależnym nieruchomości, której dotyczy wnioszek w związku z zawarciem między nim i jej właścicielem umowy dzierżawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.